

Váček Hůrce :

Ty Hůrko má, Ty k údolí se skláníš,
já miloval te od svého dětství, já věděl že mne zachrániš.

A když tak někdy sám a sám, v tvém klíně sladce spočívám,
tu preludy mně klavír táhnou, já vidím dohu minulou a dávnou.

Tam dole na mezi tatínek trávu seče,
a kol rybníka s nůsů na zádech, maminka oběd nese.

Na stráni tam v kamení si smývá kraje chlapce,
tam tráví rudé jahody, tam ořeš je kopece.

Jalody jak rudé perly na metličce pomalounku
narůstá on - či to bude? ale to je pro maminku!

Náhle mezi lány žita ušší její šatek bílý,
vzkřik radosti a s jahodama v ústěť je rychle pít.

Te letní den je pohoda, a nadávím modré nebe,
loch běží, běží a já pokračám v něm sebe.

Už bylo dětství tak jako sen, osud splnil touhy mé dávné,
já viděl kraje daleké, nehostinné i válné.

Chmelnický krajinnu i žhavý Turkestan,
Ural, Sibiř i Labajkalu kde rodit se kroený Džingischán.

Dumavé ostrovy v tropech, Dálný výhled a bizarní Nipon,
osud mně dopřál vidět palmové háje, Singapur, Malajsko, Colombo, Ceylon.

Arabské písečné pouště a duny, Portsaid, Sues i Djibuti,
a dále však kymou již české chlupy, již jenom šok do jich obětí.

A jednokrát splnil se sen, ty tam jsou boje a útrapy,
já vkročil na rodnou zem jak Batiscus já došel svých útlaků.

Čas plynul a léta šla. Ne viděcky k radosti a štěstí,
aas nový boj a rovní s životem i nové zatínání peští.

Čas plynul a léta šla. Již mmlou bolest zalajil čas,
já sklaman a rezervan životem, k tobě Ty Hůrko já vrátil se zas.

V tobě našel já usmíření, na tvoji liše já pracoval rád,
já oděl tě v jasavé roucho, pusté tvé stráně proměnil v ovocný sad.

A když teď jarní sluníčko zahřeje tvou milou mně pláň,
ty odejše se tisíců květy, vše tone v zaplavě, stromy i stráně.

Jsi jako nevěsta v svatebním hávu, v tvých květech je tisíce věcí,
jví dobré, přitulná, šedrá, slas sladké ovoce, věčičkám pečí.

Žnáš máš tušby a přání která mám, nechť osud splní dobře jen sudby,
nevím však Hůrko má komu já tebe dám.
Ž lasky jvi vyrostlo, láskou jvi žilo, každým tvým koutem jde milostné chvění,
budeš dar lásky, křejeře málo, symbolem štěstí i života ahtění.

17. 4. 64.

K. Hajš